

τά λοιόσθια. Συνών. ἀγγελοβαρημένος. 2) Ὁ και-
ρίως πληγείς ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου: Ἄσμ.

Ἐκεῖ ἐν' ὃ Γιαννάκις, ἄχ, Γιαννάκι μου,
δωμένος, σκοτωμένος καὶ ὀρεικείμενος,
ἀγγελοχτυπημένος καὶ ἀναγνώριστος.

Πβ. ἀγγελοσκορπισμένος (ιδ. ἀγγελοσκορπίζομαι).

ἄγγεμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγεύω.

Ἡ περί τινος προσώπου ἢ πράγματος γινομένη μνεία:
'Σ' ὃ ἄγγεμαν ἀτ' ἀπ' ἀν' ἐσέβεν ἀπέσ' (εἰσῆλθεν ἐντός, καθ' ἣν
στιγμὴν ἐγένετο μνεία τοῦ ὀνόματός του) Χαλδ. Τ' ἐσὸν
τ' ἄγγεμαν εἶχαμε (ἐκάμνομεν μνείαν τοῦ ὀνόματός σου)
αὐτόθ. || Φρ. Ἄγγεμαν πα' κ' ἔτονε (οὐδὲ κἂν ἀπλῇ μνεία
δὲν ἦτο, ἦτοι δὲν ἔγινε. Τὸ πα' ἐκ τοῦ πάλιν = καί) Τραπ.
Ἄγγεμαν πα' κ' ἔγγεψε με (οὐδὲ τὸ ὄνομά μου ἀπλῶς δὲν
ἀνέφερε) αὐτόθ.

ἀγγεύω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀντιζεύω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐγγεύω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἐγγύς.

1) Ἀπτομαί τινος, ἐγγίζω τινά Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Δὲν ἀγγεύει ἡ ἀμάδα ἀπάνω 'ς τὴν
τόκα Ἀρκαδ. Μ' ἀγγεύς με, κ' ἐπορῶ (μὴ μὲ ἐγγίζης, δὲν
ἤμπορῶ, δὲν ἀνέχομαι. Τὸ μ' ἀγγεύς ἐκ τοῦ μὴ ἀγγεύς)
Κοτύωρ. Ἀπ' ἀτ' κ' ἔγγεψεν (ἐπάνω του δὲν ἤγγισε)
Κερασ. 2) Μεταφ. κάμνω μνείαν προσώπου τινὸς
ἢ πράγματος, ἀναφέρω, μνημονεύω Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτῶρα ἔγγεψα
τ' ὄνομα σ' κ' ἔρθεσ κ' ἐσὺ (τῶρα δὲ ἀνέφερα τὸ ὄνομά σου
καὶ ἦλθες καὶ σὺ) Κερασ. Ἄλλου μ' ἀγγεύης ἀτο (μὴν τὸ
ἀναφέρης πλέον) Οἶν. Τὸ φαεῖν ἔγγεψαμε κ' ἐκεῖνος πα
ἔρθεν (τὸ φαγητὸν ἀνεφέραμεν καὶ ἐκεῖνος ἦλθε) Χαλδ.
Ἐγγεψ' ἀτον καὶ γιὰ τ' ἐκεῖνο τὴ δουλειάν (ἀνέφερα εἰς αὐτὸν
καὶ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης) Κοτύωρ. Σάι κ' ἔγγεψα
γιὰ τ' ἐσέαν (οὐδεμίαν μνείαν σοῦ ἔκαμα) Τραπ. Ἄγγεμαν
πα' κ' ἔγγεψε με (οὐδὲ κἂν μὲ ἀνέφερε) Τραπ. || Παροιμ.
Τὸ σκύλλον ἀγγεψον καὶ τὸ μαγκούρ' ἐτοίμασον (ἐπὶ τοῦ
ἐμφανιζομένου καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ)
Τραπ.

Πβ. ἀγγιάζω, ἀγγίζω.

ἀγγιάζω Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Βούρβουρ. Γορτυν. Καστάν. Λακων. Λάστ. Οἶν. Φεν. κ.ά.)
ἀγιάζω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀγιάζου Σάμ. ἀντιζά-
ζου Τσακων. ἀντιζάχου Τσακων. ἡγγιάζω Λευκ. Πε-
λοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. κ.ά.) ἡγγιάζω Ἰθάκ. Κεφαλλ. κ.ά.
ἡγγιάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) ἡγγιάζω Πελοπν. (Τρίκκ.)
ἡγγιάζω Εὐβ. (Κύμ.) ἡγγιάζω Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.
Μαζαίκ. Μεγαλόπ.) ἀγιάζω Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἡγγιάζω
Μακεδ. Πελοπν. (Δημητσάν.) ἡγγιάζω Καλαβρ. (Μπόβ.)
Καππ. (Ἀραβάν.) Σέριφ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡγγιάζω Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) ἡγγιάζω Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν.
Δημητσάν.) ἡγγιάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἡγγιάζω Θεσσ. ἡγγιάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Μετοχ.
ἡγγιουμένους Ἡπ. (Ἀρτ. κ.ά.) ἡγγιμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγίζω. Ὁ μεταπλασμός κατ' ἀναλογ. τῶν
εἰς -ιάζω ρ. καθὼς καὶ ἀξιάζω παρὰ τὸ ἀξιάζω, ἀρα-
τιιάζω παρὰ τὸ ἀρατιιάζω κττ.

1) Ἐγγίζω πον, θίγω τι, ἄπτομαί τινος σύνθηθ. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Τσακων.: Νὰ μὴ ἡγγιάζῃ

χάμον Καλάβρυτ. Σέπει ἅμα ἡγγιάζω με μεμόνι (σέπει
= σήπεται) Σέριφ. Τήρα μὴ μὲ ἡγγιάζης 'ς τὴν πληγὴ μου
Καλάβρυτ. Μὴ μὲ ἡγγιάζης 'ς τὸ χέρι, γιατί μοῦ πονεῖ Ἰθάκ.
Πρόσεξε μὴ μ' ἀγγιάζης Λακων. Δὲ βορεῖ νὰ σὲ τζιάζῃ κἀνέ-
νας Τρίκ. || Φρ. Μ' ἡγγιάζεις 'ς τὴν καρδιά (μὲ ἐλύπησες
κατάκαρδα) Ἀρκαδ. Αὐτὸ τὸν ἡγγιάζει 'ς τὴν καρδιά (τὸν
θλίβει βαρέως) Αἰγ. ἡγγιάζει τὸ μαχαίρι 'ς τὸ κόκκαλο (ἐπὶ
θανασίμου ἠθικῆς προσβολῆς ἢ ἐπὶ ὑποθέσεως, ἣτις
ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον) Ζάκ. ἡγγιμένα! (ἐνν.
τὰ πεντόβολα. Λέγεται ἡ φρ. ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβό-
λων, ὅταν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ ἐγγίση ὁ ρίπτων. Ἀντίθ.
ἡγγιουχτα, περὶ οὗ ιδ. ἡγγιαχτος. 2) Ἀρτ. || Παροιμ.

Ἄν μὲ ἡγγιάζης 'ς τὴν ὁρά, θὰ σὲ ἡγγιάζω 'ς τὴν καρδιά

(ἐπὶ φιλησύχου καὶ γενναίου ἀνδρός, ὅστις δὲν ὑβρίζει
μὲν κἀνένα, τιμωρεῖ ὁμως σκληρῶς ἐκείνον, ὅστις καὶ
κατ' ἐλάχιστον τὸν προσβάλλει) Κεφαλλ. Κοίτα με καὶ μὴ
μ' ἡγγιάς (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐλαχίστης ἀφορμῆς ὀργιζομένου
καὶ ἐπὶ ρυπαροῦ ἢ φαύλου, ὃν πρέπει νὰ ἀποφύγωμεν τὴν
φιλίαν, προσέτι δὲ ἐπὶ λεπτοῦ καὶ εὐθραύστου σκεύους
καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἰσχυροτάτου ἢ ἀσθενικοῦ, τὸν ὅποιον
καὶ ἐγγίζων τις βλάπτει) Λακων. κ.ά. Σεῖσε με καὶ μὴ
μὲ ἡγγιάς (ἐπὶ ἐτοιμορρόπου κτηρίου ἢ ἐτοιμοθανάτου ἀν-
θρώπου) Ἀρκαδ. Γορτυν. || Ἄσμ.

Εἶχα παιδιὰ καὶ σύζυγο ἢ μαῦρ' ἀδρειωμένους,
μὰ τὸ σπαθὶ τοῦ Χάρου τὸ ἄγριασε καὶ τὸ ἔχ' ὅλους παρμένους

Κρήτ. β) Συνορεύω, γειτνιάζω Εὐβ. (Κύμ.): Μ' ἐτίζαγε
τ' ἀμπέλι καὶ τὸ γόρακα. 2) Ἐνοχλῶ, πειράζω Ἀθῆν.
(παλαιότ.) Βιθυν. Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Θεσσ. Πελοπν. (Δημητσάν.
Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. κ.ά.): Μὴ μὲ ἡγγιάς με τὰ λόγια σου
Καλάβρυτ. Ἀ τρομάς, ἡγγιάζε με (ἂν τολμάς) Λακων. || Φρ.
Μὴ μ' ἡγγιάς νὰ μὴ σ' ἡγγιάζω Δημητσάν. β) Δέρνω
Πελοπν. (Μάν.): Μοῦ τ' ἄγριαζε τὸ παιδί μου 3) Προσ-
βάλλω Πελοπν. (Δημητσάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Εἶνι κρύον,
θὰ σὲ ἡγγιάς 'ς τὸν πλιμόνι (θὰ προσβληθῇς ὑπὸ περιπνευ-
μονίας) Αἰτωλ. Ἄν τὸ 'καμα, τόσο κακὸ νὰ μὲ ἡγγιάζῃ!
Δημητσάν. Μ' ἡγγιάς 'ς τὸν πλιμόνι (μουλάρι νοσηρᾶς καταστά-
σεως) Αἰτωλ.

Πβ. ἀγγεύω, ἀγγίζω.

ἀγγιάξιμο τό, ἀμαρτ. ἀγγιάξ' μου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'γγιάξ' μου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡγγιούξ' μου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'τζιάξιμο Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγιάζω. Τὸ ἡγγιούξ' μου ἐκ τοῦ τύπ.
'γγιού παρὰ τὸ ἡγγιάζω.

1) Ἐπαφή, πρόσψαυσις Πελοπν. (Τρίκκ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Μ' ἔνα ἡγγιάξ' μου π' σῶκαμα ἀρχίν' σεις, καημένι,
τὸν κλάψ' μου! Αἰτωλ. Μὴ τοῦ παραμ' κρότιρον ἡγγιάξ' μου
πέφτ' τοῦ σκάνδαλου ἀπ' τοῦ τ' φέξ' αὐτόθ. || Φρ. Δὲ βαίρνει
'τζιάξιμο (ἐπὶ ἀνθρώπου εὐερεθίστου) Τρίκκ. Συνών.
ἡγγιασμα 1, ἡγγίξιμο 1, ἡγγισμα 1. 2) Προσ-
βολὴ ὑπὸ νόσου, συνήθως τῆς φθίσεως Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Πβ. ἡγγίξιμο 2, ἡγγισμα 3.

ἡγγιασμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) κ.ά. ἡγγια-
γμα Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγιάζω.

1) Ἐπαφή, πρόσψαυσις Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) κ.ά.:
Μὲ τὸ ἡγγιασμα ποῦ τῶκαμε ἔβαλε τοῖς φωνῆς Μεσσ. Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἡγγιάξιμο 1. 2) Προσβολή, πείραγμα
Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) Συνών. ἡγγισμα 2.

